

משורר איתן

ילדים, אתם שתמותו במלחמה הבאה...

ברשימה נוספת, תחת כותרת הנראית כיום כסאטירה שחורה, לבנון: השקעה כדאית" בדיעות אחרונות (ספטמבר 1981), טען אמיר: "ישראל לא התרוממה לגובה ההזדמנות שזומנה לה מכות מעורבותה במאבק הלבנוני. היא לא השכילה לסתח את מימדיה הרעיוניים הרוחניים וההיסטוריים של שותפותי הגורל הישראלית-לבנונית..." בעוד שאהרון אמיר ומורירובו יונתן רטוש היו אנשים נאיביים, היום והוגים באספמיה של ארצות ותכניות לאימוגרות, במיגה של אידיאלוגיה, כורות ושחצנות, הרי שהדרו החדש של הכנענות הימנית הוא דור מסוכן. יש בו קשר מעוות בין שירה לרובה, קשר שלא נוצר מעולם בימי יונתן רטוש. נרשאהרגל בדור החדש של הכנענות הימנית הוא איתן, מי שהצליח לקבץ בביתו את מיפגש "הכוח החום".

● "לכבוש את ערב הסעודית"

דיווח העיתונאי היחיד של פגישת "הכוח החום" הופיע בדבר השבוע היתה זאת ערות, של אחד משתתפי הכינוס בינואר 1981. את פגישת "הכוח החום" פתח אלוף (מיל') בני פלד, שקבע "אנחנו לא חיים

שוב ושוב את הצורך בכרית המשולשים שלו. כשלב מסוים הבין אמיר שסכנה נשקפת לקשרים שהוא טווה עם הימין המאוּוני, רווקא מצד מנהיגי השטחים הכבושים, היוצאים דרך הגשרים הפתוחים והמתארים בכיירות ישראל אחרת מו שמתאר אמיר.

לכן, תחת הכותרת "לשקם את יוקרת הממשל הצבאי" פירסם רשימה בדיעות אחרונות (28 מאי 1980), שבה הטיף לסיפוח לאיזוחל של השטחים הכבושים לישראל. בנוסח דיפלומטי חלקלק כתב: "... ההורקקות המתמדת של האוכלוסיה המקומית והנהגתה למקורות של סמכות, הרכה ומימון שמחוץ לגבולותיה של ארץ ישראל המערבית — כנהוג שהשטרש חסדו של הממשל הצבאי גופו, אם לא בהשראתו ובעידודו.

כגון הפסקת מסעי עליההרגל של ראשי-עיריות ושאר עסקנים אל לשכות-הסתרם של כל עריץ ורוזן במיורח התיכון (לרבות מישרדיו של היושביראש ערפאת בכיירות). ובמקד כיל לכך, הפסקתם של מסעי-תעמולה ושליחיות-הסברה למיניהם אל מרכזים מדיניים ואקדמיים בעולם המערבי..."

באותה שנה, כאשר גברה מילחמת האזרחים בלבנון, ייסד מכשיר-תעמולה נוסף, הפעם כיחד עם המשורר חיים גורי, והפעם תחת הכותרת "הוועד הציבורי הישראלי לעזרת לבנון".

ה"צידונית". מיקראה זו אינה מתעלמת רק מאפשרות הקשרים בין ישראל לרוב תושבי המרחב — המוסלמים — אלא שהיא מתעלמת גם מתופעות כמו הנפוטיוס בפוליטיקה הלבנונית (בעי-קף המאוּונית והדרונית), כשמנהיגי-מיפלות קובעים את בניהם כ"יורשים".

"מיבצע ליטאני" חיוק את הפעילות של אהרון אמיר, שהתחיל לנהל מערכה מילולית במאמרים כמעט בכל יומוני המדינה, כדי להוכיח את הצורך בקיומה של הכרית ישראל-המאוּונית-הדרונית.

כדבר (18 אוקטובר 1979) כתב: "האידיאלוגיה של חלק גדול באוכלוסיה הלבנונית, ואני חוזר ומרגיש — לא רק של הנוצרים — מעוגנת בעבר הטרום-ערבי של הארץ זור..." בלבנון פוטנציאל מדיני חשוב לישראל במיסגרת הרב-גונית האתנית של האזור. עליה מוטל לשמש מוקד להתארגנות אלטרנטיבית. לא פאן-ערבית..."

אחרי ביקור אל-סאראת בירושלים זיווג אמיר את מצריים בכרית זו, וברשימה תחת הכותרת "ברית בין המשולשים" בדיעות אחרונות (13.12.1977), הטיף לברית צבאית "שצרייה הגיאוגרפיים הם נהרות הנילוס, הירדן והליטאני", ברית שמשמעותה, בעיניו: "מעשה, שמש מעותו הגיאופוליטית וההיסטורית חורגת מתחומי המרחב של מיורח

בנעני אמיר (ימין) עם מתתיהו שמולוביץ, מנכ"ל מישורד ראשיהממשלה, ואפרים קישון גשר יבשתי מתורכיה עד מצריים וגם הרי כורדיסטאן

● סנחריב מנכר

מיהו איתן איתן, המשורר מכינרת, כנעני ימני, שהצליח לראשונה בתולדות הרעיון הכנעני לזווג את רעיונותיה של קבוצה זו עם קבוצת קצינים בכירים בדימוס? איתן איתן (מקביל למייג'ור מייג'ור כמילכוד 22). הוא בן הדור השלישי במושבה כינרת, במחצית שנות ה-40 לחייו. גוף, שרירי, בעל הופעה מתוחה ועצבנית מעט. סבו של איתן, רודד יורעאלי, נמנה על מייסדי המושבה בשנת 1909.

בדומה למשוררים רבים, הוא פועל-יוצא של תיסכול-היציאה של אמו, הבכורה בכנות האיכר יורעאלי. האם, מינה שמה, החלה בילדותה בכינרת לחבר קטעי-פרוזה, והצחירה בחצר המושב שהיא מתערת להיות סופרת לכשתגדל. יום אחר קמה מינה, נסעה לתליאביב, דפקה על דלתו של המשורר חיים נחמן ביאליק, הניחה בפניו את מיבחר כתביה עד אז וביקשה מהמשורר לקוראם. ביאליק אכן קרא, ומאחר שהיה קשה לו לעמוד מול קסמיה של צעירה נועזת זו מכינרת, מילל באוזניה כמה מילות שבח ועידוד.

הצורך להקים מיפלה כוללת של כל תומכי ארץ-ישראל, בקבעו: "אנחנו עומדים לפני חורבן תוך חמש עד שמונה שנים. וכדי למנוע את החורבן, צריך לעשות משהו מיד, ולכן יש קודם כל לחסל את המתפרנסים מהמי-צוקה. קרי: העובדים הסוציאליים..." קודם העובדים הסוציאליים ואחר כך לקוחותיהם. גישתו של רוזניד תואמת בהרבה את גישתו של קלמן כצנלסון, איש המהפכה האשכנזית ורוב אנשי גוש-אמונים, הרואים עצמם כמיעוט בתוך מיעוט: מיעוט אשכנזי בקרב מיעוט ספרדי בתוך רוב של ערבים במרחב. ככל הפגישה של "הכוח החום" לא פצה מאיר הרציון את פיו, בעוד ששלמה באום נענע על ראשו כי הסכמה.

כאשר נשאל "מסמר" הכי נרם, בני פלד, אם כדאי לדעתו לרוץ לכנסת, הוא השיב, שהוא נגר כניסה אל בית-החזונית, מוטב להיכנס אל "בית הכלים", בלשונו. הכוונה היתה לארץ סנל, מחסדינשק — רמז להי-פיכה צבאית.

האלוף פלד קבע גם מועד משוער: בעוד שנתיים. הסיבה: או תתחולל ירידה ברמת-החיים, וארצות-הברית תעביר את האינפוזיות שלה למקומות אחרים... לכן אין כלל טעם, בשלב זה, לייסד קבוצות פוליטיות, שתשנינה את המישטר. לדעתו, גם הצבא אינו צריך לשנות את המישטר, אלא לעבוד על "דעת הקהל".

פלד הציע, לזרוק לקלפיות סתקים לבנים. זה יהיה משמעותי, כאשר 20 אחוז יעשו זאת. מה זה בחירות? גם

● סנחריב מנכר

במדינת-ישראל, אלא במדינה גלותית על שטח פלסטינה, קהילה החייה בתחום המושב... הדרך לפולניה, משם באו הורי, חסומה בשבילי. החינוך שקיבלתי יצר אצלי שינוי גינטי. אני ארץ-ישראלי, אני נתין..." הוא הוסיף וקבע שאכן, "לקהילה היהודית בארץ-ישראל יש צבא חזק וכמה מוסדות הופעלים לגמרי לא רע..." המינוח של כמה מרבני האלוף פלד הוא כנעניימני מובהק, מבית-מיירשו של רטוש, ובעיקר מונחים כמו "תחום מושב" ו"נתין".

אחרי בני פלד דיבר המארח, איתן, שהגיש מוגיה של הכנענות הרטושית וצורכי החקלאות שלו עצמו: "יש לנו ציונות קטנה. מה שנהוץ לנו עכשיו זה לא שינוי, אלא מהסיכה. מביתנו זקוקים לגבולות אחרים, גבולות שיי-אפשרו לנו להגיע אל מקורות האנרגיה והמים של האזור — ערדית..."

לדברים אלה לא נותר האלוף פלד אדיש, ובנוסחו אישר השקפה זו: "צריך להשתלט על הברז" קצינהצנחנים בדימוס, אהרון רוזניד, הגדיר באוזני המשתתפים את

● סנחריב מנכר

הים-התיכון וצפון אפריקה... כעבור ארבע שנים השמיץ מנחם בגין תיזה פוליטית דומה. תחת הכותרת "מטרות לאומיות" פירסם אמיר בדבר (30 ספטמבר 1979) רשימה, שבה הלקד וגדל תיאבונו הטריטוריאלי. "מוזוית-הראייה של ארץ-ישראל, החבל הגיאופוליטי האינטימי שלה משתרע ממורדות הטאורוס (דרום תורכיה) עד לטואץ, ומן הים-התיכון עד המפרץ הפרסי. מהכלה הוא הם העשויים לחרוץ את גולה הארץ-ימית..." הוא דיבר על "גשר יבשתי... המוליך מגבול תורכיה עד גבול מצריים, לאורך חופי של הים-התיכון, אך גם בהרריהכורדים..."

היום כבר ידוע, כי מזה שמונה שנים קיימת זרימה סמויה של נשק מישראל לא רק לצבא סער חדר, אלא גם לפלאנגות. אמיר הוא שיצר את הרקע הציבורי לכך, ברשימה שהיא פאראפראזה לכותרת של נתן אלתרמן. אל תננו להם רובים". אל תננו להם רובים", סיים במיליתו. "מן הדין הוא שכל פטריוט, כל אזרח שטובת הארץ וכל יושביה לנגד עיניו, יצרף קולו לקריאת-שוועתם של האמצים, הנבונים והנלכבים שבשכנינו: תננו להם רובים: וכל המקדים הרי זה משוכח!" אלה בליהנשק, שסייעו מן הסתם את "האמיצים, הנבונים והנלכבים שבשכנינו" בטבח צברה ושאתילא.

● סנחריב מנכר

הים-התיכון וצפון אפריקה... כעבור ארבע שנים השמיץ מנחם בגין תיזה פוליטית דומה. תחת הכותרת "מטרות לאומיות" פירסם אמיר בדבר (30 ספטמבר 1979) רשימה, שבה הלקד וגדל תיאבונו הטריטוריאלי. "מוזוית-הראייה של ארץ-ישראל, החבל הגיאופוליטי האינטימי שלה משתרע ממורדות הטאורוס (דרום תורכיה) עד לטואץ, ומן הים-התיכון עד המפרץ הפרסי. מהכלה הוא הם העשויים לחרוץ את גולה הארץ-ימית..." הוא דיבר על "גשר יבשתי... המוליך מגבול תורכיה עד גבול מצריים, לאורך חופי של הים-התיכון, אך גם בהרריהכורדים..."

היום כבר ידוע, כי מזה שמונה שנים קיימת זרימה סמויה של נשק מישראל לא רק לצבא סער חדר, אלא גם לפלאנגות. אמיר הוא שיצר את הרקע הציבורי לכך, ברשימה שהיא פאראפראזה לכותרת של נתן אלתרמן. אל תננו להם רובים". אל תננו להם רובים", סיים במיליתו. "מן הדין הוא שכל פטריוט, כל אזרח שטובת הארץ וכל יושביה לנגד עיניו, יצרף קולו לקריאת-שוועתם של האמצים, הנבונים והנלכבים שבשכנינו: תננו להם רובים: וכל המקדים הרי זה משוכח!" אלה בליהנשק, שסייעו מן הסתם את "האמיצים, הנבונים והנלכבים שבשכנינו" בטבח צברה ושאתילא.

● סנחריב מנכר

הים-התיכון וצפון אפריקה... כעבור ארבע שנים השמיץ מנחם בגין תיזה פוליטית דומה. תחת הכותרת "מטרות לאומיות" פירסם אמיר בדבר (30 ספטמבר 1979) רשימה, שבה הלקד וגדל תיאבונו הטריטוריאלי. "מוזוית-הראייה של ארץ-ישראל, החבל הגיאופוליטי האינטימי שלה משתרע ממורדות הטאורוס (דרום תורכיה) עד לטואץ, ומן הים-התיכון עד המפרץ הפרסי. מהכלה הוא הם העשויים לחרוץ את גולה הארץ-ימית..." הוא דיבר על "גשר יבשתי... המוליך מגבול תורכיה עד גבול מצריים, לאורך חופי של הים-התיכון, אך גם בהרריהכורדים..."

היום כבר ידוע, כי מזה שמונה שנים קיימת זרימה סמויה של נשק מישראל לא רק לצבא סער חדר, אלא גם לפלאנגות. אמיר הוא שיצר את הרקע הציבורי לכך, ברשימה שהיא פאראפראזה לכותרת של נתן אלתרמן. אל תננו להם רובים". אל תננו להם רובים", סיים במיליתו. "מן הדין הוא שכל פטריוט, כל אזרח שטובת הארץ וכל יושביה לנגד עיניו, יצרף קולו לקריאת-שוועתם של האמצים, הנבונים והנלכבים שבשכנינו: תננו להם רובים: וכל המקדים הרי זה משוכח!" אלה בליהנשק, שסייעו מן הסתם את "האמיצים, הנבונים והנלכבים שבשכנינו" בטבח צברה ושאתילא.